

Arrest

nr. 298 887 van 18 december 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 12 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 26 augustus 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 2 juni 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op (...) 2000 in het dorp Kunjak (district Musa Qala, provincie Helmand). U bent ongehuwd en hebt geen kinderen.

In 2017 kwamen leden van de Taliban naar uw huis. Ze eisten van uw broer dat hij zich bij hen zou aansluiten en met hen strijd ging leveren. Uw broer weigerde en de Taliban vertrokken terug. Enige tijd later kwamen ze hem dit een tweede keer vragen. Opnieuw weigerde uw broer mee te gaan en ditmaal kreeg hij van de Taliban tien dagen de tijd om hierover te denken. Na tien dagen kwamen ze terug en opnieuw weigerde uw broer hun voorstel. Hierop werd hij door de Taliban vermoord.

Drie dagen na de moord op uw broer kwamen de Taliban terug naar uw huis. Ze spraken met uw vader en eisten dat u zou aansluiten bij de Taliban. Ook u kreeg tien dagen bedenktijd. U dook hierop onder bij familieleden in het dorp en verliet uiteindelijk zeven dagen na het bezoek van de Taliban uw dorp richting de stad Kandahar. Hier trok u in bij een vriend van uw vader. Dit was nog steeds in het jaar 2017.

Deze vriend zei u op een dag dat hij werd aangesproken door drie personen op straat die hem vroegen of hij iemand kende met uw naam. Hij antwoordde zo niemand te kennen. U vermoedt dat dit leden van de Taliban waren die u op het spoor waren gekomen en u verliet een maand hierna Afghanistan.

U verliet Afghanistan op 1 januari 2020 en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland en Servië naar België, waar u aankwam op 13 juli 2020. U diende op 12 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming in en verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan uit vrees voor de Taliban die u eerder viseerden.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van het duplicaat van uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs) neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

In casu werd vastgesteld dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u in de regio Musa Qala of in de stad Kandahar gewoond heeft, laat staan dat u in Afghanistan vertoefde de jaren voor uw vertrek naar Europa.

U verklaart van 2017 tot uw vertrek uit Afghanistan, in de maand januari van 2020, in de stad Kandahar te hebben gewoond in de wijk Aynu Mina (CGVS, p.8). U stelt naar de bazaar in Aynu Mina te zijn geweest maar weet geen andere bazaar van de stad te noemen. Nochtans blijken er zich in de stad meerdere en omvangrijke bazars te bevinden. Sterker, u kan geen andere wijken of plaatsen benoemen in de stad. U weet opvallend genoeg ook niet dat er in de stad een groot cricketstadium te vinden is. Hoe ver de luchthaven van de stad ligt is voor u ook een raadsel (CGVS, p.11). Ook de etnische compositie van de stad is voor u een vreemd gegeven. U weet niet te zeggen of er Hazara's of Tadzjiken wonen (CGVS, p.12). Wat deze laatste betreft blijkt de bevolking van de stad nochtans te zijn samengesteld uit minstens één vijfde Tadzjiken. Gevraagd naar één van de vele schrijven kan u er maar één noemen, dat van Ahmad Shah Baba, maar kan u het niet eens situeren (CGVS, p.12). Namen van moskeeën in de buurt waar u woonde of van ziekenhuizen elders in de stad kent u verder niet (CGVS, p.12). U verklaart te weten dat er buitenlandse troepen aanwezig waren toen u er zou gewoond hebben; echter weet u niet te zeggen waar hun militaire basis was gesitueerd (CGVS, p.13). Van iemand die verklaart meer dan twee jaar in deze stad te hebben gewoond moge men verwachten wel degelijk over deze basiskennis te beschikken. Dat u dit allemaal niet weet doet concluderen dat u niet in Kandahar woonde in de drie jaar vóór uw vertrek uit Afghanistan.

U verklaart van geboorte tot uw vertrek naar Kandahar in 2017 in het district Musa Qala van de provincie Helmand te hebben gewoond, echter maakt u ook dit geenszins aannemelijk. Vooreerst wordt gewezen op uw zeer beperkte geografische kennis van uw beweerde regio van herkomst. Zo wordt u gevraagd naar omliggende districten van Musa Qala en stelt u foutief dat de districten Baghran en Sedin aan uw district grenzen (CGVS, p.6). Baghran grenst geheel niet aan Musa Qala en Sedin is al helemaal geen district uit de provincie Helmand. U hoorde opvallend genoeg ook nog nooit van de districten Nawzad en Kajaki (CGVS, p.6), districten die een zeer aanzienlijke grens delen met het district waar u verklaart te zijn opgegroeid. Dat u nog nooit van het bestaan van deze districten hoorde verbaast enorm. Ook uw kennis van omliggende provincies is zeer beperkt en onjuist. U verklaart foutief dat Herat aan Helmand grenst om hierop terug te komen en te stellen dat u het in werkelijkheid niet weet. Naar andere omliggende provincies gevraagd raakt u niet verder dan Kandahar te benoemen (CGVS, p.17). Van de provincies Nimruz en Uruzgan, provincies die aan Helmand grenzen, hoorde u dan weer nog nooit (CGVS, p.17). U weet opvallend genoeg niet eens dat uw provincie een aanzienlijk grote grens deelt met buurland Pakistan (CGVS, p.21). Het lijkt uitgesloten dat een inwoner van Helmand dit niet zou weten. Het is verder zeer opmerkelijk dat u nog nooit hoorde van de dorpen Shawaroz, Dahi Mastan, Khatgay en Chahar Dahi (CGVS, p.20). Deze dorpen liggen allen in de nabije omgeving van het dorp waar u verklaart te zijn opgegroeid.

Nog andere van uw antwoorden tonen aan dat u niet op de hoogte lijkt te zijn van een aantal zaken die de regio Musa Qala kenmerken of die een inwoner van die regio toch zou moeten weten. U weet dat de regio tot 2015 of 2016 in handen was van de overheid en daarna in handen kwam van de Taliban. Toch kent u Mohamad Sharif niet, het laatste districtshoofd van Musa Qala (CGVS, p.15). Hij ontvluchtte de stad vooraleer de Taliban het district in handen kreeg. U gevraagd wie volgens u de laatste districtsgouverneur was, antwoordt u foutief ene S.. Dat u de rest van zijn naam niet kent is daarbij tekenend voor uw antwoorden (CGVS, p.14 & 15). Bovendien ging de overname van het district Musa Qala vooraf door zeer hevige gevechten. Kort voor de val bombardeerden Amerikaanse gevechtsvliegtuigen nog doelwitten in Musa Qala, waarbij zo'n veertigtal Talibanleden stierven. U weet evenwel niet of er buitenlanders betrokken waren bij deze gevechten en hoorde nog nooit van een aanval waarbij veertig leden van de Taliban stierven. Sterker nog, u stelt dat er in uw district geen luchtaanvallen plaatsvonden (CGVS, p.14 & 15). Deze zaken konden onmogelijk voorbij zijn gegaan aan iemand die op dat moment in Musa Qala zou hebben gewoond. Wat tevens verbaast is dat u aangeeft dat het district

Musa Qala voor het eerst in handen kwam van de Taliban in 2015 of 2016 (CGVS, p.18). Nochtans blijkt dat het district in 2007, na zeer hevige gevechten met Britse troepen, ook in handen viel van de Taliban, tot deze tien maanden later opnieuw werden verdreven. Ook al was u toen nog maar (plusminus) acht jaar oud, men moge verwachten dat hierover nadien nog uitvoerig werd gesproken en dat u die informatie dit wel degelijk weet of heeft opgepikt.

U stelt verder niet te weten wanneer de laatste presidentsverkiezingen van Afghanistan waren en weet niet te zeggen of men ooit kon gaan stemmen in het district Musa Qala (CGVS, p.15 & 16). Nochtans bestond deze mogelijkheid wel degelijk in 2014, toen u zich nog in het district zou bevonden hebben. Bovendien is uw ondermaatse kennis over de presidentsverkiezingen andermaal een bevestiging voor het feit dat u niet in Kandahar woonde tot uw vertrek in januari 2020. Zo vonden de laatste presidentsverkiezingen plaats in september 2019 en kon men ook in de stad op tal van plaatsen gaan stemmen. Verder wordt u gevraagd naar de personen Hayyatullah Hayat en Mohammad Yasin Khan; echter blijkt u ook hen niet te kennen (CGVS, p.19). Eerstgenoemde was gouverneur van Helmand van april 2016 tot mei 2018 en laatstgenoemde werd daarna gouverneur. U kan verder de 'malik' (hoofd) van uw dorp niet noemen, u geraakt niet verder door te herinneren dat hij een 'toffe naam' had, en weet ook geen enkele naam te geven van enige andere dorpsouder (CGVS, p.19). Dit is niet ernstig te noemen. In de context waarin de malik en bij uitbreiding de dorpsouders veel aanzien hebben in de dorpen op het Afghaanse platteland is het niet aannemelijk dat u hen niet weet te benoemen. Geconfronteerd met de naam 'Mullah Abdul Salaam' antwoordt u te denken dat hij de malik van uw dorp was maar het eigenlijk niet te weten (CGVS, p.19). Dit klopt niet. De man was daarentegen lid van de Taliban en liep in 2008 over om districtshoofd te worden. Ook deze man, op wie door de Taliban nadien tal van moordpogingen zijn gebeurd, genoot de nodige bekendheid in Musa Qala. Ook Mullah Haji Nasir kent u niet (CGVS, p.20). De man werd in 2017, het jaar van uw beweerde vertrek uit Musa Qala, gedood door een drone-aanval in Musa Qala. Hij was lid van de Taliban en de jaren voordien verantwoordelijk voor tal van zelfmoord- en bomaanslagen in Helmand. U wordt verder gevraagd naar incidenten of gebeurtenissen die plaatsvonden voor uw vertrek en antwoordt dat er vaak explosies van bommen waren. Gevraagd naar voorbeelden, antwoordt u zich dat niet te herinneren (CGVS, p.21). Hierop doorggevraagd haalt u een incident aan waarin mensen stierven tijdens een aanslag toen de overheid nog de controle had (CGVS, p.21). Gezien zij de controle verloren in 2015 kan dit bezwaarlijk een recent voorbeeld genoemd worden. U kan geen andere voorbeelden van aanslagen of incidenten geven in Musa Qala (CGVS, p.22), opnieuw een duidelijke indicatie dat u hier in werkelijkheid niet heeft gewoond.

Dat u in Afghanistan woonde in de jaren voor uw komst naar België wordt 'an sich' ook ernstig in vraag gesteld. Gevraagd wie de president van Afghanistan is, antwoordt u Karzai en stelt u niet te weten of er na hem nog een president was (CGVS, p.15 & 16). Het is pas nadat u geconfronteerd wordt met de naam van Ashraf Ghani, de man die president van Afghanistan was na Karzai en dit sinds 2014 tot de val van Kabul in augustus 2021, dat u weet dat er na Karzai een bekleeder van het hoogste ambt was. Abdullah Abdullah kent u verder ook niet (CGVS, p.16). Ook hij geniet grote bekendheid in uw land van herkomst. Hij stelde zich niet alleen kandidaat voor presidentsverkiezingen, hij bekleedde ook het ambt van 'hoofd van de regering' van 2014 tot 2020. Men moge verwachten dat elke persoon die in Afghanistan woonde de voorbije jaren deze personaliteiten kent. U gevraagd naar andere bekende Afghanen stelt u in het dorp te hebben gewoond en er dus geen te kennen (CGVS, p.16). Hierop doorggevraagd, of u dan misschien geen enkele Afghaanse zanger, cricketspeler of politicus kan noemen, geeft u als antwoord de zanger A. S. en één cricketspeler, M. N. (CGVS, p.17). Dit is wel zeer pover, te meer dat u verklaart over het bestaan van M. N. hier in België te weten te zijn gekomen (CGVS, p.17). Dat uw kennis over bekende Afghanen zodanig ontoereikend is, verbaast, vooral omdat u verklaarde dat uw vader over een radio beschikte en dat er dus wel degelijk informatie tot u en uw familie kon komen. Dat u in dat opzicht geen enkel Afghaans radiokanaal kan noemen is opnieuw een antwoord dat de wenkbrouwen doet fronsen (CGVS, p.16 & 17). Ook uw verdere kennis van Afghanistan verbaast. U weet geen enkele grensovergang van uw land van herkomst naar Pakistan te benoemen, zelfs de zeer bekende grensposten Torkham en Spin Boldak zijn u niet bekend (CGVS, p.17 & 18). Men moge verwachten dat elke Afghaan reeds van deze plaatsen hoorde. Bovendien verklaart u zelf van Afghanistan naar Pakistan de grens te hebben overgestoken en deelt Helmand een grens met dit buurland, reden te meer dat u wel mag weten waar uw landgenoten de grens oversteken. U weet verder niet wat de Afghaanse nationale feestdag is (CGVS, p.18) en weet blijkbaar niet eens welk jaar we op heden zijn volgens de Afghaanse kalender (CGVS, p.4). Men moge opnieuw verwachten dat u, zelfs indien u effectief ongeschoold zou zijn en de maanden van de kalender niet zou kennen, op zijn minst het jaartal kent.

Ook wordt gewezen op uw gebrekkige kennis van de Afghaanse nationale munt. Gevraagd naar de kleinste waarde van de papieren 'afghani'-biljetten, stelt u het niet te weten maar vermoedt u dat het vijf of tien afghani is. De kleur van een briefje van tien is u onbekend (CGVS, p.6 & 7). Dat deze munt in Helmand minder in gebruik was dan de 'kaldar', de Pakistaanse munt, is geen afdoende verklaring. Men moge op zijn minst verwachten dat u een basiskennis heeft van de munt van het land waar u verklaart te

zijn opgegroeid. Bovendien verklaart u dat uw vader een handelaar was en u hem hielp (CGVS, p.6). Van een zoon van een handelaar mag men deze kennis te meer verwachten. Ook uw kennis van de etnische compositie van uw land van herkomst laat te wensen over. Pashai kent u niet (CGVS, p.7). Nochtans leven een half miljoen mensen van deze etnische bevolkingsgroep in Afghanistan. Gevraagd waar de Hazara wonen stelt u het niet te weten, u hoorde van uw vader dat ze in Kabul woonden (CGVS, p.7). Dat u niet kan zeggen in welke provincies zij nog wonen is opnieuw tekenend.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk in Afghanistan te hebben gewoond, laat staan in Musa Qala of Kandahar. Alle objectieve informatie naar waar wordt verwezen werd toegevoegd aan uw administratief dossier.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u uw beweerde woonplaatsen niet aannemelijk gemaakt. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde nood aan bescherming die er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Musa Qala en Kandahar heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio's hebben voorgedaan, nl. de door u voorgehouden problemen met de Taliban die u wilden rekruteren.

Desalniettemin wijst het CGVS ook op het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas. Vooreerst wordt gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen. U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat uw broer vermoord werd bij u thuis door de Taliban en dat ze na drie dagen terugkwamen om u te rekruteren (CGVS, p.9). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) sprak u daarentegen over een week als tussenliggende periode. U ging bij de DVZ verder door te stellen dat u onderdook en dat ze u datzelfde jaar te pakken kregen en u door hen geslagen werd. U verklaarde tot twee keer toe dat ze u sloegen (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Opnieuw wijzigt u uw verklaringen tijdens uw onderhoud bij het CGVS. U stelt dat ze u in 2020, aldus meer dan twee jaar later, opnieuw op het spoor kwamen in Kandahar en dus niet datzelfde jaar. U verklaart op heden ook dat de Taliban u nooit zouden geslagen hebben (CGVS, p.10). Dat u geen consistente verklaringen weet af te leggen bevestigt dat u een frauduleus asielrelaas brengt.

Verder wordt gewezen op het feit dat uw relaas alle logica tart. U verklaart dat de Taliban een maand voor de moord op uw broer tot twee keer hem zouden benaderd hebben met de eis dat hij zich bij hen zou aansluiten, maar dat uw broer dit telkens weigerde. Bij de derde keer dat ze naar uw huis kwamen hebben ze hem vermoord, zo gaat u verder (CGVS, p.8). Naast de vaststelling dat het volstrekt onlogisch is dat de Taliban tot twee keer toe genoeg namen met een simpele weigering en opnieuw vertrokken, slaat het nergens op dat uw broer dan thuis bleef wonen en niet op de vlucht sloeg of een ander onderkomen zocht. Dat hij dat niet deed - volgens u omdat hij dacht dat het wel geen problemen zou krijgen mocht hij de Taliban weigeren - is geenszins een serieus antwoord, gezien de kwalijke reputatie die deze organisatie geniet (CGVS, p.9). De Taliban zouden volgens u drie dagen na zijn dood naar u thuis zijn teruggekomen om te eisen dat u bij hen aansluit (CGVS, p.9). Men mag nochtans verwachten dat ze u, indien ze u werkelijk verplicht wilden rekruteren, onmiddellijk meenamen op het moment dat ze kwamen om uw broer te vermoorden. Bovendien geldt ook hier weer dezelfde argumentatie. Ze zouden u gezegd hebben dat ze binnen tien dagen zouden terugkomen om u te komen halen (CGVS, p.9). Dat ze u niet onmiddellijk meenamen, maar wel de kans gaven om op de vlucht te slaan, is opnieuw zeer onlogisch te noemen. Dat u daarenboven nog eens zeven dagen in het dorp bleef wonen en niet onmiddellijk uw regio van herkomst verliet, is een risico dat geenszins strookt met het gedrag dat men van iemand in dergelijke situatie kan verwachten.

Uw verdere gebrekkige kennis is andermaal een bevestiging voor het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas. Gevraagd hoe vaak de Taliban nog terugkwamen na uw vertrek moet u het antwoord schuldig blijven. U weet niet eens te zeggen wanneer het de laatste keer was dat ze terugkwamen (CGVS, p.10). Verder verklaart u dat de vriend van uw vader bij wie u in Kandahar verbleef nadat u wegvluchtte uit uw dorp, tegen u zei dat hij op een dag werd aangesproken door drie personen die naar u vroegen. U weet echter niet te zeggen waar exact deze vriend werd aangesproken (CGVS, p.13). Bovendien raakt het kant noch wal dat de Taliban, indien ze u werkelijk op het spoor waren gekomen in Kandahar, dan niet onmiddellijk naar het huis van deze vriend trokken om u hierop te zoeken. Dat u na dit nieuws nog eens twintig dagen tot een maand in dit huis bleef wonen vooraleer u Afghanistan verliet is opnieuw een zeer bizarre wending te noemen. Gezien was gebleken uit uw relaas dat de Taliban u schijnbaar hadden opgespoord, spreekt het eerder voor zich dat u dit huis onmiddellijk zou verlaten. Opnieuw wordt hiermee onderstreept dat u in werkelijkheid helemaal geen problemen met de Taliban heeft gekend. Dat u bovendien niet kan zeggen of de Taliban deze vriend van uw vader nog zou benaderd hebben, u zou zelf niet de interesse hebben getoond om de vraag voor te leggen aan uw vader waarmee u contact heeft, is veelzeggend (CGVS, p.14).

De kopie van het duplicaat van uw 'taskara', het enige document dat u thans neerlegt, weet bovenstaande appreciatie niet om te buigen. De bewijswaarde van dergelijk document is nihil. Zo moet worden

vastgesteld dat blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw herkomst te herstellen. Bovendien bevestigt u bovenstaande informatie. Het document blijkt te zijn uitgereikt na uw vertrek uit Afghanistan en u stelt dat uw vader, hoewel u niet eens kan zeggen of hij er al dan niet geld voor diende te betalen, het ging halen zonder uw aanwezigheid (CGVS, p. 1, 2 & 22).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Hoewel dient te worden onderlijnd dat u geen duidelijk zicht wenst te bieden op uw precieze herkomst, kan wat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan betreft het volgende worden opgemerkt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan

Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de Taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de Taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de Taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de Taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De Taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De Taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de Taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe

bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de Taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact

gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de Taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De Taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de Taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen.

Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker geeft aan niet akkoord te zijn met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en zet op een theoretische wijze de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet uiteen.

Vervolgens tracht verzoeker de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Vooreerst poogt hij verweerders beoordeling aangaande zijn verblijfplaats voor zijn vertrek uit Afghanistan en zijn regio van herkomst te weerleggen.

Verder tracht hij de weigeringsmotieven inzake zijn vluchtrelaas te ontcrachten en betoogt hij dat hij zelf niet daar was toen de taliban hem kwamen opzoeken en hij hoe dan ook wenst te benadrukken dat verweerder onvoldoende rekening gehouden heeft met zijn specifieke profiel, namelijk zijn ongeschooldheid. Tot slot beklemtoont verzoeker inzake de beoordeling door verweerder van zijn taskara dat hij evenwel wenst te benadrukken dat de bewijswaarde van een vluchtrelaas slechts kan beoordeeld worden na het beoordelen van alle door een verzoeker om internationale bescherming neergelegde documenten. Verzoeker betoogt dat verweerder door meteen een vermoeden te poneren dat een document nagemaakt is omdat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt, hiermee de bewijswaarde van zijn taskara ontkent.

Verder bespreekt hij in ondergeschikte orde op omvattende wijze artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Doorheen zijn verzoekschrift refereert verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit algemene landeninformatie, persartikels en de bestreden beslissing.

2.2. Stukken

Op 29 november 2023 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022, die eveneens wordt toegevoegd;
- COI Focus, “Afghanistan Veiligheidssituatie”, 5 mei 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO, “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note”, april 2022 (hierna: EUAA Country guidance Afghanistan, april 2022);
- EUAA, “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat hij weigerde gedwongen gerekruteerd te worden en omdat hij naar Europa is gegaan en als ongelovige beschouwd zal worden. Verzoeker verklaarde dat zijn broer eerder gedood werd door de taliban omdat hij weigerde gedwongen gerekruteerd te worden.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.3.4.2. Vooreerst oordeelt verweerder op goede gronden dat verzoeker het niet geloofwaardig maakt in Kandahar gewoond te hebben voor zijn vertrek uit Afghanistan:

“U verklaart van 2017 tot uw vertrek uit Afghanistan, in de maand januari van 2020, in de stad Kandahar te hebben gewoond in de wijk Aynu Mina (CGVS, p.8). U stelt naar de bazaar in Aynu Mina te zijn geweest maar weet geen andere bazaar van de stad te noemen. Nochtans blijken er zich in de stad meerdere en omvangrijke bazars te bevinden. Sterker, u kan geen andere wijken of plaatsen benoemen in de stad. U weet opvallend genoeg ook niet dat er in de stad een groot cricketstadium te vinden is. Hoe ver de luchthaven van de stad ligt is voor u ook een raadsel (CGVS, p.11). Ook de etnische compositie van de stad is voor u een vreemd gegeven. U weet niet te zeggen of er Hazara's of Tadzjiekken wonen (CGVS, p.12). Wat deze laatste betreft blijkt de bevolking van de stad nochtans te zijn samengesteld uit minstens één vijfde Tadzjiekken. Gevraagd naar één van de vele schrijnen kan u er maar één noemen, dat van Ahmad Shah Baba, maar kan u het niet eens situeren (CGVS, p.12). Namen van moskeeën in de buurt

waar u woonde of van ziekenhuizen elders in de stad kent u verder niet (CGVS, p.12). U verklaart te weten dat er buitenlandse troepen aanwezig waren toen u er zou gewoond hebben; echter weet u niet te zeggen waar hun militaire basis was gesitueerd (CGVS, p.13). Van iemand die verklaart meer dan twee jaar in deze stad te hebben gewoond moge men verwachten wel degelijk over deze basiskennis te beschikken. Dat u dit allemaal niet weet doet concluderen dat u niet in Kandahar woonde in de drie jaar vóór uw vertrek uit Afghanistan.”

Verzoeker wenst te benadrukken dat hij omwille van de problemen met de taliban niet veel naar buiten trok om anderen te ontmoeten en repliceert dat verweerder probeert aan te tonen dat hij ongeloofwaardig zou zijn, maar hij zijn onwetendheid omtrent bepaalde informatie wel degelijk kan uitleggen gezien zijn problemen met de taliban. Daarnaast stelt hij dat ook benadrukt dient te worden dat hij niet lang verbleven heeft in Kandahar en hij al meer dan twee jaar geleden uit Afghanistan is gevlucht.

Verzoeker kan allerminst bovenstaande terechte bevindingen weerleggen, daar hij louter volhardt in zijn verklaringen zonder valabele elementen bij te brengen die hier een ander licht op kunnen werpen. Immers wijst de Raad erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die nauwkeurige, doorleefde en gedetailleerde verklaringen kan afleggen over kernelementen van zijn vrees, in casu zijn verblijfplaats in Afghanistan voor zijn vertrek te meer deze verband houden met zijn vrees voor vervolging door de taliban.

Verzoekers bewering niet lang in Kandahar verbleven te hebben, kan zijn weinig gedetailleerde en nauwkeurige verklaringen hieromtrent geenszins verschonen, daar verzoeker evenwel verklaarde drie jaar in Kandahar verbleven te hebben voor zijn vertrek uit Afghanistan, wat aldus een aanzienlijke tijdsperiode van verblijf uitmaakt (persoonlijk onderhoud van 26 augustus 2021, p. 8).

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd dat verzoeker evenmin aannemelijk maakt in het district Musa Qala van de provincie Helmand gewoond te hebben tot zijn vertrek naar Kandahar waarbij ook verzoekers verblijf in Afghanistan voor zijn komst naar België ernstig in vraag wordt gesteld:

“U verklaart van geboorte tot uw vertrek naar Kandahar in 2017 in het district Musa Qala van de provincie Helmand te hebben gewoond, echter maakt u ook dit geenszins aannemelijk. Vooreerst wordt gewezen op uw zeer beperkte geografische kennis van uw beweerd regio van herkomst. Zo wordt u gevraagd naar omliggende districten van Musa Qala en stelt u foutief dat de districten Baghran en Sedin aan uw district grenzen (CGVS, p.6). Baghran grenst geheel niet aan Musa Qala en Sedin is al helemaal geen district uit de provincie Helmand. U hoorde opvallend genoeg ook nog nooit van de districten Nawzad en Kajaki (CGVS, p.6), districten die een zeer aanzienlijke grens delen met het district waar u verklaart te zijn opgegroeid. Dat u nog nooit van het bestaan van deze districten hoorde verbaast enorm. Ook uw kennis van omliggende provincies is zeer beperkt en onjuist. U verklaart foutief dat Herat aan Helmand grenst om hierop terug te komen en te stellen dat u het in werkelijkheid niet weet. Naar andere omliggende provincies gevraagd raakt u niet verder dan Kandahar te benoemen (CGVS, p.17). Van de provincies Nimruz en Uruzgan, provincies die aan Helmand grenzen, hoorde u dan weer nog nooit (CGVS, p.17). U weet opvallend genoeg niet eens dat uw provincie een aanzienlijk grote grens deelt met buurland Pakistan (CGVS, p.21). Het lijkt uitgesloten dat een inwoner van Helmand dit niet zou weten. Het is verder zeer opmerkelijk dat u nog nooit hoorde van de dorpen Shawaroz, Dahi Mastan, Khatgay en Chahar Dahi (CGVS, p.20). Deze dorpen liggen allen in de nabije omgeving van het dorp waar u verklaart te zijn opgegroeid.

Nog andere van uw antwoorden tonen aan dat u niet op de hoogte lijkt te zijn van een aantal zaken die de regio Musa Qala kenmerken of die een inwoner van die regio toch zou moeten weten. U weet dat de regio tot 2015 of 2016 in handen was van de overheid en daarna in handen kwam van de Taliban. Toch kent u Mohamad Sharif niet, het laatste districtshoofd van Musa Qala (CGVS, p.15). Hij ontvluchtte de stad vooraleer de Taliban het district in handen kreeg. U gevraagd wie volgens u de laatste districtsgouverneur was, antwoordt u foutief ene S.. Dat u de rest van zijn naam niet kent is daarbij tekenend voor uw antwoorden (CGVS, p.14 & 15). Bovendien ging de overname van het district Musa Qala vooraf door zeer hevige gevechten. Kort voor de val bombardeerden Amerikaanse gevechtsvliegtuigen nog doelwitten in Musa Qala, waarbij zo'n veertigtal Talibanleden stierven. U weet evenwel niet of er buitenlanders betrokken waren bij deze gevechten en hoorde nog nooit van een aanval waarbij veertig leden van de Taliban stierven. Sterker nog, u stelt dat er in uw district geen luchtaanvallen plaatsvonden (CGVS, p.14 & 15). Deze zaken konden onmogelijk voorbij zijn gegaan aan iemand die op dat moment in Musa Qala zou hebben gewoond. Wat tevens verbaast is dat u aangeeft dat het district Musa Qala voor het eerst in handen kwam van de Taliban in 2015 of 2016 (CGVS, p.18). Nochtans blijkt dat het district in 2007, na zeer hevige gevechten met Britse troepen, ook in handen viel van de Taliban, tot deze tien maanden later opnieuw werden verdreven. Ook al was u toen nog maar (plusminus) acht jaar oud, men moge verwachten dat hierover nadien nog uitvoerig werd gesproken en dat u die informatie dit wel degelijk weet of heeft opgepikt.

U stelt verder niet te weten wanneer de laatste presidentsverkiezingen van Afghanistan waren en weet niet te zeggen of men ooit kon gaan stemmen in het district Musa Qala (CGVS, p.15 & 16). Nochtans bestond deze mogelijkheid wel degelijk in 2014, toen u zich nog in het district zou bevonden hebben. Bovendien is uw ondermaatse kennis over de presidentsverkiezingen andermaal een bevestiging voor het feit dat u niet in Kandahar woonde tot uw vertrek in januari 2020. Zo vonden de laatste presidentsverkiezingen plaats in september 2019 en kon men ook in de stad op tal van plaatsen gaan stemmen. Verder wordt u gevraagd naar de personen Hayyatullah Hayat en Mohammad Yasin Khan; echter blijkt u ook hen niet te kennen (CGVS, p.19). Eerstgenoemde was gouverneur van Helmand van april 2016 tot mei 2018 en laatstgenoemde werd daarna gouverneur. U kan verder de 'malik' (hoofd) van uw dorp niet noemen, u geraakt niet verder door te herinneren dat hij een 'toffe naam' had, en weet ook geen enkele naam te geven van enige andere dorpsouder (CGVS, p.19). Dit is niet ernstig te noemen. In de context waarin de malik en bij uitbreiding de dorpsouders veel aanzien hebben in de dorpen op het Afghaanse platteland is het niet aannemelijk dat u hen niet weet te benoemen. Geconfronteerd met de naam 'Mullah Abdul Salaam' antwoordt u te denken dat hij de malik van uw dorp was maar het eigenlijk niet te weten (CGVS, p.19). Dit klopt niet. De man was daarentegen lid van de Taliban en liep in 2008 over om districtshoofd te worden. Ook deze man, op wie door de Taliban nadien tal van moordpogingen zijn gebeurd, genoot de nodige bekendheid in Musa Qala. Ook Mullah Haji Nasir kent u niet (CGVS, p.20). De man werd in 2017, het jaar van uw beweerde vertrek uit Musa Qala, gedood door een drone-aanval in Musa Qala. Hij was lid van de Taliban en de jaren voordien verantwoordelijk voor tal van zelfmoord- en bomaanslagen in Helmand. U wordt verder gevraagd naar incidenten of gebeurtenissen die plaatsvonden voor uw vertrek en antwoordt dat er vaak explosies van bommen waren. Gevraagd naar voorbeelden, antwoordt u zich dat niet te herinneren (CGVS, p.21). Hierop doorgevraagd haalt u een incident aan waarin mensen stierven tijdens een aanslag toen de overheid nog de controle had (CGVS, p.21). Gezien zij de controle verloren in 2015 kan dit bezwaarlijk een recent voorbeeld genoemd worden. U kan geen andere voorbeelden van aanslagen of incidenten geven in Musa Qala (CGVS, p.22), opnieuw een duidelijke indicatie dat u hier in werkelijkheid niet heeft gewoond.

Dat u in Afghanistan woonde in de jaren voor uw komst naar België wordt 'an sich' ook ernstig in vraag gesteld. Gevraagd wie de president van Afghanistan is, antwoordt u Karzai en stelt u niet te weten of er na hem nog een president was (CGVS, p.15 & 16). Het is pas nadat u geconfronteerd wordt met de naam van Ashraf Ghani, de man die president van Afghanistan was na Karzai en dit sinds 2014 tot de val van Kabul in augustus 2021, dat u weet dat er na Karzai een bekleeder van het hoogste ambt was. Abdullah Abdullah kent u verder ook niet (CGVS, p.16). Ook hij geniet grote bekendheid in uw land van herkomst. Hij stelde zich niet alleen kandidaat voor presidentsverkiezingen, hij bekleedde ook het ambt van 'hoofd van de regering' van 2014 tot 2020. Men moge verwachten dat elke persoon die in Afghanistan woonde de voorbije jaren deze personaliteiten kent. U gevraagd naar andere bekende Afghanen stelt u in het dorp te hebben gewoond en er dus geen te kennen (CGVS, p.16). Hierop doorgevraagd, of u dan misschien geen enkele Afghaanse zanger, cricketspeler of politicus kan noemen, geeft u als antwoord de zanger A. S. en één cricketspeler, M. N. (CGVS, p.17). Dit is wel zeer pover, te meer dat u verklaart over het bestaan van M. N. hier in België te weten te zijn gekomen (CGVS, p.17). Dat uw kennis over bekende Afghanen zodanig ontoereikend is, verbaast, vooral omdat u verklaarde dat uw vader over een radio beschikte en dat er dus wel degelijk informatie tot u en uw familie kon komen. Dat u in dat opzicht geen enkel Afghaans radiokanaal kan noemen is opnieuw een antwoord dat de wenkbrauwen doet fronsen (CGVS, p.16 & 17). Ook uw verdere kennis van Afghanistan verbaast. U weet geen enkele grensovergang van uw land van herkomst naar Pakistan te benoemen, zelfs de zeer bekende grensposten Torkham en Spin Boldak zijn u niet bekend (CGVS, p.17 & 18). Men moge verwachten dat elke Afghaan reeds van deze plaatsen hoorde. Bovendien verklaart u zelf van Afghanistan naar Pakistan de grens te hebben overgestoken en deelt Helmand een grens met dit buurland, reden te meer dat u wel mag weten waar uw landgenoten de grens oversteken. U weet verder niet wat de Afghaanse nationale feestdag is (CGVS, p.18) en weet blijkbaar niet eens welk jaar we op heden zijn volgens de Afghaanse kalender (CGVS, p.4). Men moge opnieuw verwachten dat u, zelfs indien u effectief ongeschoold zou zijn en de maanden van de kalender niet zou kennen, op zijn minst het jaartal kent.

Ook wordt gewezen op uw gebrekkige kennis van de Afghaanse nationale munt. Gevraagd naar de kleinste waarde van de papieren 'afghani'-biljetten, stelt u het niet te weten maar vermoedt u dat het vijf of tien afghani is. De kleur van een briefje van tien is u onbekend (CGVS, p.6 & 7). Dat deze munt in Helmand minder in gebruik was dan de 'kaldar', de Pakistaanse munt, is geen afdoende verklaring. Men moge op zijn minst verwachten dat u een basiskennis heeft van de munt van het land waar u verklaart te zijn opgegroeid. Bovendien verklaart u dat uw vader een handelaar was en u hem hielp (CGVS, p.6). Van een zoon van een handelaar mag men deze kennis te meer verwachten. Ook uw kennis van de etnische compositie van uw land van herkomst laat te wensen over. Pashai kent u niet (CGVS, p.7). Nochtans leven een half miljoen mensen van deze etnische bevolkingsgroep in Afghanistan. Gevraagd waar de

Hazara wonen stelt u het niet te weten, u hoorde van uw vader dat ze in Kabul woonden (CGVS, p.7). Dat u niet kan zeggen in welke provincies zij nog wonen is opnieuw tekenend."

Verzoeker betoogt dat hij geen onderwijs heeft genoten in Musa Qala en het een zeer gevaarlijke plek is waardoor hij ook niet veel buiten was. Verzoeker beklemtoont dat hij traumatische ervaringen heeft met de Taliban in Afghanistan omdat zij zijn broer vermoord hebben. Hij meent dan ook veel stress te hebben door de trauma's die hij heeft meegemaakt.

Verzoeker brengt geen dienstige elementen bij die bovenstaande correcte, omstandige opmerkingen kunnen ontkrachten. Immers herhaalt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die nauwkeurige, doorleefde en gedetailleerde verklaringen aflegt over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees, in casu zijn regio van herkomst en verblijf voor zijn vertrek naar Kandahar. Het feit dat verzoeker gebrekkige verklaringen aflegt over zijn vermeende regio van herkomst doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan, te meer hij er volgens zijn verklaringen zeventien jaar zou gewoond hebben en zijn vader er een winkel had waar verzoeker ook in werkte (persoonlijk onderhoud van 26 augustus 2021, p. 3- 4, p. 8).

Wat betreft verzoekers poning stress te hebben door de trauma's die hij heeft meegemaakt, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker geen stavingstukken hierover neerlegt. In casu liggen geen stukken voor ter staving van mentale problemen of psychische stoornissen wegens een trauma waarmee een invloed ervan op verzoekers verklaringen wordt aangetoond. Zodoende kan niet vastgesteld worden dat verzoeker ten tijde van zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) of tijdens zijn gehoor op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen.

Daarenboven heeft verzoeker bij de DVZ verklaard in goede gezondheid te verkeren (Verklaring DVZ van 2 oktober 2020, p. 11, vraag 28) en maakte hij in het kader van de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" geen gewag van mentale problemen of andere kwetsbaarheden die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' van 2 oktober 2020).

Bovendien kan vastgesteld worden dat er zich geen noemenswaardige problemen voordeden tijdens het onderhoud en verzoeker geen problemen ondervond om zijn overige verklaringen uitgebreid en gedetailleerd uiteen te zetten en concreet te antwoorden op de gestelde vragen. Verzoeker stelde de tolk op het CGVS goed te begrijpen en stelde op het einde van zijn onderhoud geen vragen of opmerkingen te hebben (persoonlijk onderhoud van 26 augustus 2021, p. 2, 22).

Volledigheidshalve stipt de Raad nog aan dat de verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht is om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet daarbij zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat verzoeker verzaakt aan zijn medewerkingsplicht doet dan ook afbreuk aan zijn algemene geloofwaardigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande verstellingen treedt de Raad de conclusie bij dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk in Afghanistan te hebben gewoond, laat staan in Musa Qala of Kandahar.

2.3.4.3. Wat betreft verzoekers verklaringen aangaande een gedwongen rekrutering door de taliban wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

i) er vooreerst gewezen wordt op verzoekers tegenstrijdige verklaringen. Verzoeker verklaart tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dat zijn broer vermoord werd bij zijn thuis door de taliban en dat ze na drie dagen terugkwamen om hem te rekruteren. Bij de DVZ sprak verzoeker daarentegen over een week als tussenliggende periode. Verzoeker ging bij de DVZ verder door te stellen dat hij onderdook en dat ze hem datzelfde jaar te pakken kregen en hij door hen geslagen werd. Verzoeker verklaarde tot twee keer toe dat ze hem sloegen. Opnieuw wijzigt verzoeker zijn verklaringen tijdens zijn onderhoud bij het CGVS. Hij stelt dat ze hem in 2020, aldus meer dan twee jaar later, opnieuw op het spoor kwamen in Kandahar en dus niet datzelfde jaar. Verzoeker verklaart op heden ook dat de taliban hem nooit zouden geslagen hebben. Dat verzoeker geen consistente verklaringen weet af te leggen bevestigt dat hij een frauduleus vluchtrelaas brengt.

ii) er verder gewezen wordt op het feit dat verzoekers relaas alle logica tart. Hij verklaart dat de taliban een maand voor de moord op zijn broer hem tot twee keer zouden benaderd hebben met de eis dat hij zich bij hen zou aansluiten, maar dat zijn broer dit telkens weigerde. Bij de derde keer dat ze naar zijn huis kwamen hebben ze hem vermoord, zo gaat verzoeker verder. Naast de vaststelling dat het volstrekt onlogisch is dat de taliban tot twee keer toe genoeg namen met een simpele weigering en opnieuw vertrokken, slaat het nergens op dat verzoekers broer dan thuis bleef wonen en niet op de vlucht sloeg of een ander onderkomen zocht. Dat hij dat niet deed - volgens verzoeker omdat hij dacht dat het wel geen problemen zou krijgen mocht hij de taliban weigeren - is geenszins een serieus antwoord, gezien de kwalijke reputatie die deze organisatie geniet. De taliban zouden volgens verzoeker drie dagen na zijn dood naar zijn thuis zijn teruggekomen om te eisen dat hij zich bij hen aansluit. Men mag nochtans verwachten dat ze verzoeker, indien ze hem werkelijk verplicht wilden rekruteren, onmiddellijk meenamen op het moment dat ze kwamen om zijn broer te vermoorden. Bovendien geldt ook hier weer dezelfde argumentatie. Ze zouden verzoeker gezegd hebben dat ze binnen tien dagen zouden terugkomen om hem te komen halen. Dat ze verzoeker niet onmiddellijk meenamen, maar wel de kans gaven om op de vlucht te slaan, is opnieuw zeer onlogisch te noemen. Dat verzoeker daarenboven nog eens zeven dagen in het dorp bleef wonen en niet onmiddellijk zijn regio van herkomst verliet, is een risico dat geenszins strookt met het gedrag dat men van iemand in dergelijke situatie kan verwachten.

iii) verzoekers verdere gebrekkige kennis andermaal een bevestiging is voor het ongeloofwaardige karakter van zijn vluchtrelaas. Gevraagd hoe vaak de taliban nog terugkwamen na zijn vertrek moet verzoeker het antwoord schuldig blijven. Verzoeker weet niet eens te zeggen wanneer het de laatste keer was dat ze terugkwamen. Verder verklaart verzoeker dat de vriend van zijn vader bij wie hij in Kandahar verbleef nadat hij wegvluchtte uit zijn dorp, tegen hem zei dat hij op een dag werd aangesproken door drie personen die naar verzoeker vroegen. Verzoeker weet echter niet te zeggen waar exact deze vriend werd aangesproken. Bovendien raakt het kant noch wal dat de taliban, indien ze verzoeker werkelijk op het spoor waren gekomen in Kandahar, dan niet onmiddellijk naar het huis van deze vriend trokken om hem hier op te zoeken. Dat verzoeker na dit nieuws nog eens twintig dagen tot een maand in dit huis bleef wonen vooraleer hij Afghanistan verliet is opnieuw een zeer bizarre wending te noemen. Gezien was gebleken uit zijn relaas dat de taliban verzoeker schijnbaar hadden opgespoord, spreekt het eerder voor zich dat hij dit huis onmiddellijk zou verlaten. Opnieuw wordt hiermee onderstreept dat verzoeker in werkelijkheid helemaal geen problemen met de taliban heeft gekend. Dat verzoeker bovendien niet kan zeggen of de taliban deze vriend van zijn vader nog zou benaderd hebben, hij zou zelf niet de interesse hebben getoond om de vraag voor te leggen aan zijn vader waarmee hij contact heeft, is veelzeggend.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven doch brengt geenszins argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing.

Wat betreft verzoekers verklaringen aangaande een gedwongen rekrutering door de taliban wijst de Raad volledigheidshalve op de algemene landeninformatie die door verweerder bij aanvullende nota bijgebracht werd. In deze recente landeninformatie wordt er gewezen op de elementen die het risico op gedwongen rekrutering vergroten met name: de leeftijd, gender (jonge mannen), de regio van herkomst (in geval van rekrutering door de IS) en de militaire achtergrond (EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari

2023, p. 63). Verzoeker toont geenszins aan onder dergelijk profiel te vallen, waardoor er niet volgehouden kan worden dat hij wel degelijk een risico loopt op gedwongen rekrutering door de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker, die reeds meerderjarig is en die niet aantoonbaar te beschikken over enig militair profiel of bepaalde vaardigheden, blijft in gebreke enige elementen bij te brengen om een gedwongen rekrutering aannemelijk te maken gelet op de beschikbare actuele landeninformatie. In navolging van bovenstaande maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan gedwongen gerekruteerd zou worden.

Waar verzoeker wijst op zijn specifiek profiel, namelijk zijn ongeschooldheid, kan hij hiermee zijn tegenstrijdige, weinig aannemelijke en doorleefde, gebrekkige verklaringen geenszins verschonen. De commissaris-generaal kan gevolgd worden in zijn oordeel dat in casu van verzoeker, ook wanneer deze ongeschoold is, kan verwacht worden dat doorleefde, nauwkeurige en consistente verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees, in casu zijn vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban.

Daarnaast stelt de Raad vast dat noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal was verzoeker 21 jaar en dus geen infans meer, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en consistente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou, verzoekers advocaat was aanwezig en kon zijn opmerkingen geven op het einde. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen.

De Raad merkt verder op dat verzoeker geenszins aantoonbaar dat zijn ongeschooldheid zijn verstandelijke vermogens aantast in die mate dat hij hierdoor niet in staat was coherente en nauwkeurige verklaringen af te leggen aangaande zijn vrees voor vervolging door de taliban, te meer hij reeds meerderjarig was op het moment van zijn vertrek.

Hierbij kan nog aangestipt worden dat het feit dat een persoon ongeschoold is, op zichzelf niet aangeeft dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate, 26 August 2020, p. 89).

De Raad meent dat de door verzoeker neergelegde taskara geen afbreuk doet aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Verzoeker beklemtoont de neergelegde taskara en bekritiseert verweerders vormelijke appreciatie doch brengt geenszins valabele argumenten bij die de vormelijke (alsook inhoudelijke) beoordeling van de documenten die steun vindt in de beschikbare landeninformatie, kunnen ombuigen.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat verder geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.4.4. Aangaande een vrees voor vervolging wegens een (gepercipieerde) verwestering, kan volgende analyse worden gemaakt op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook

beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina"- d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken. (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite

corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadverwerkkelijk verwesterd zijn, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker en diens zichtbaarheid (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij gebrek aan enig dienstig verweer, kan de Raad de omstandige motieven in de bestreden beslissing aangaande een vermeende verwestering bijtreden.

In zoverre verzoeker beweert dat hij is verwesterd of als zodanig zal worden gepercipieerd, laat hij na deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Verzoeker toont niet aan dat hij daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen, te meer verzoeker tot zijn negentien à twintig jaar in Afghanistan heeft verbleven, alwaar hij werkte in de winkel van zijn vader (Verklaring DVZ van 2 oktober 2020, p. 7, p. 12; persoonlijk onderhoud van 26 augustus 2021, p. 4).

Hierbij wordt ook nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn ouders en vier zussen nog in Afghanistan verblijven. Ondanks dat hij verklaarde slechts twee keer zijn vader gesproken te hebben sinds hij in België is, toont verzoeker hiermee overigens niet aan geen contact meer te hebben met zijn familie te meer gezien zijn vader een duplicaat regelde van zijn taskara die hij neerlegde bij zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS (Verklaring DVZ, p. 7, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 3, p. 5, p. 14). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en de islam (soenniet) aanduidde als zijn religie (Verklaring DVZ, p. 6).

In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.4.5. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn ouders en vier zussen nog in Afghanistan verblijven. Bovendien merkt de Raad op dat ondanks verzoeker verklaarde slechts twee keer zijn vader gesproken te hebben sinds hij in België is, hij hiermee niet aantoont geen contact meer te hebben met zijn familie te meer gezien zijn vader een duplicaat regelde van zijn taskara die hij neerlegde bij zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS (Verklaring DVZ, p. 7, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 3, p. 5, p. 14). Daarenboven verklaarde verzoeker dat zijn familie een huis bezit en zijn vader 6000 tot 7000 euro betaalde voor zijn reisweg (Verklaring DVZ van 2 oktober 2022, p. 11; persoonlijk onderhoud van 26 augustus 2021, p. 8).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.4.6. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit op zich niet wordt getwijfeld. Hoger is echter reeds komen vast te staan dat aan de door verzoeker voorgehouden herkomstregio geen geloof kan worden gehecht. De commissaris-generaal, ging op grond van de vaststelling dat de Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet ter discussie staat evenwel over tot een analyse van de veiligheidssituatie aldaar, die door de Raad wordt bijgetreden omwille van volgende vaststellingen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de

sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLEDD documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddadigheden gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband nu hij zelfs nalaat duidelijkheid te verschaffen over zijn werkelijke regio van herkomst.

Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad merkt nog op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. In zoverre in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend drieëntwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU